

Поэзия: слова от сердца к сердцу...

Прошедший в минувший вторник 21 марта Всемирный День поэзии для участников библиотечного клуба-студии «Слово», «Поэтических сезонов БУЛ» отмечен участием в «Поэтическом марафоне», проходившем на площадке Национального Культурного центра Украины в Москве. Здесь уместно вспомнить, что, хотя Всемирный день поэзии – молодой праздник (учреждён ЮНЕСКО в 1999 г.), отмечают его достаточно широко и в США, и в Европе, и, конечно же, в России, в Украине. В лучшие времена и в нашей библиотеке, обладающей уникальным собранием книг, альманахов, представляющих украинскую и мировую, русскую поэзию в переводах на язык Тараса Шевченко, не раз устраивались поэтические вечера, выставки-обзоры книжных новинок и даже литературные фестивали с участием как маститых, так и начинающих поэтов Москвы, Харькова, Киева, Одессы, других городов Украины. В этот же раз, когда наши читатели, к сожалению, не имеют доступа к уже снятым с полок и упакованным в казённые коробки книгам любимых авторов, любители поэзии собрались «в гостях», в небольшом уютном зальчике библиотеки НКЦУ, где их уже ждали гостеприимные хозяева и завсегда литературных встреч.

Открывая «Поэтический марафон», сотрудник Культурного центра, член Союзов писателей Украины и России Елена Марченко, отметила широко признанные достижения украинской поэзии, её вековые связи и открытость литературам народов всего мира, а также неизбывный интерес к ней, который проявляют ценители изящной словесности в России.

Международный характер этой поэтической встречи выразился и в том, что в ней приняли участие как украинские, так и российские поэты, переводчики, лауреаты международных фестивалей поэзии, а сам «Поэтический марафон» предстал для его участников и гостей как живая и всем понятная переключка русского и украинского Слова, призыв к взаимопониманию, согласию, миру. С особой силой и ясностью миротворческая идея прозвучала в стихах читателя БУЛ Геннадия Погожаева — активного участника наших «Поэтических сезонов», других клубных мероприятий. Словно букет многоцветный, щедро преподнёс публике подборку новых стихотворений весеннего цикла ещё один хорошо знакомый посетителям библиотечных литературных вечеров поэт и учёный-ботаник Владимир Барцевич. Заведующий отделом украиноведения и культурно-просветительских программ Библиотеки украинской литературы поэт, литературовед и переводчик Виталий Крикуненко представил созданные с участием БУЛ книги, ставшие в определённой степени этапными для имеющего большую историю российско-украинского литературного сотрудничества. Это — выдержавшая уже два издания в Москве капитальная антология-билингва «Из века в век. Украинская поэзия второй половины XX и начала XXI веков», а также «Кобзарь» Т.Г. Шевченко в новых русских переводах, увидевший свет к 200-летию со дня рождения великого украинского поэта. В переводе на русский прозвучали исполненная особой, симфонического размаха, музыкой шевченковская поэма «Гамалия», стихи Миколы Винграновского, Лины Костенко.

Свои стихи и переводы из Тараса Шевченко и современных украинских поэтов прочитал замечательный русский поэт и переводчик, много делающий для популяризации украинской литературы, координатор проходивших в БУЛ российско-украинских литературных фестивалей Андрей Пустогаров.

Стихи из новой книги своих стихотворений в русских переводах Светланы Соложенкиной представила украинская поэтесса и также преданный читатель БУЛ София Буняк. Как всегда, вдохновенно и артистично выступил автор ряда поэтических сборников на русском и украинском языках, член Союза писателей России Владимир Лесовой, а ещё один читатель нашей Библиотеки — профессор Олег Олийнык сделал увлекательный экскурс в историю появления книги Яна Райниса в украинских переводах.

Музыкальным украшением «Поэтического марафона» стало выступление активиста клуба «Пісенні вечорниці» БУЛ, бессменного нашего бандуриста Ивана Михайличенко, который в дуэте с Ярославом Копельчуком исполнил шевченковские «Думи мої...»

Камертон поэзии великого Кобзаря незримо присутствовал в атмосфере этого душевного литературного вечера, подтверждающей известную ценителям прекрасного истину: поэзия — это когда слова и чувства идут от сердца к сердцу...

Как известно, слово «поэзия» имеет греческое происхождение. Его можно перевести, как «созидание», «творение».

Хочется верить, что Всемирный день поэзии по-своему участвовал в продолжающемся созидании-творении-совершенствовании человека-человечества и приумножении человечности — от Бога. Не в этом ли истинная миссия завещанного Им Слова, которому служат поэты?

На фото Е. Марченко: эпизоды «Поэтического марафона» — от сердца к сердцу...

Пресс-служба БУЛ

«ПОЕЗІЯ — ЦЕ ДІЛО СОВІСНЕ...»

Стихи украинских авторов о Поэзии

АНДРІЙ МАЛИШКО

ПОЕЗІЯ

Її не купиш цвітом провесен,
Ані горлянкою, ні чином.
Поєзія - це діло совісне,
Не грайся нею безпричинно.

Така собі, не знає старості
І на чолі не ставить дати,
Із чорним попелом і паростю
Стоїть одвічно біля хати.

І не легкими переливами -
Важкою кров'ю серце крушить,
Сяйне крилом своїм малиновим,
А чи обніме, чи задушить.

ЛІНА КОСТЕНКО

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиймись.

Хтось ними плакав, мучивсь, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Ми мовчимо – поезія і я

Ми мовчимо — поезія і я.
Ми одна одній дивимось у вічі.
Вона не знає, як моє ім'я,—
мене немає в нашому сторіччі.

Я не зійшла, посіяна в бетон.
Не прийнялась, морозами пририта.
Я недоцільна — наче камертон
у кулаці кошлатого бандита.

ВАСИЛЬ СТУС

Твоє життя минуло й знебуло.
І гусне крик. Довліє злоба днів.
І спроневіра спалює чоло.
і дивен див біжить поверхи древа,
і ніч біжить — поверхи давніх днів,
і тінь лягла на заволоку часу.
Поезіє, красо моя, окрасо,
я перед тебе чи до тебе жив?

ГРИЦЬКО ЧУБАЙ

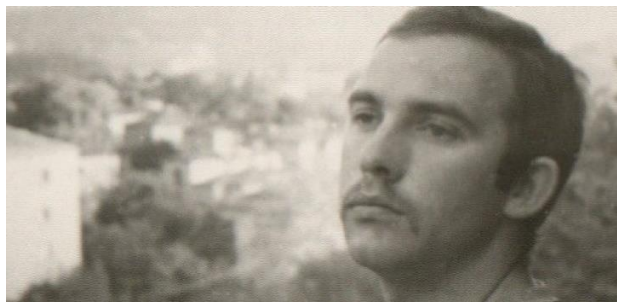
Березень

Я знаю, коли люди стають поетами —
ранньою весною під тихий березневий вечір,
біля димлячих багать,
тоді, як по садах палять торішне листя
та сухе гілляччя.

Тоді так багато простору для споминів,
і минуцість всього, що на світі,
як ніколи, відчутна тоді.

Торішні газети, поламани ліжі, стоптані черевики,
вже непридатні для вжитку (а колись такі свіжі!)
слова —
усе той вогонь обіймає!

... Якщо ви побачите когось задуманим
над весняним багаттям, —
не турбуйте,
дайте побути йому на самоті.

БОГДАН-ІГОР АНТОНІЧ

ARS POETICA II, 1

Я звичайний пііта,
кожний мене захоплює день.
Не розумію світа,
не розумію власних пісень.

Пити захват до краю...
Голос безжурний, немов цвіркуна,
От так собі співаю,
Тільки дзвенить на горах луна.

Захоплення початок,
релігії й сонетів;
захоплення нам родить
апостолів і поетів.

Не вмію писати віршів,
сміюся з правил і вимог.
Для мене поетику
складає сам Бог.

ВАСИЛЬ ГЕРАСИМ'ЮК

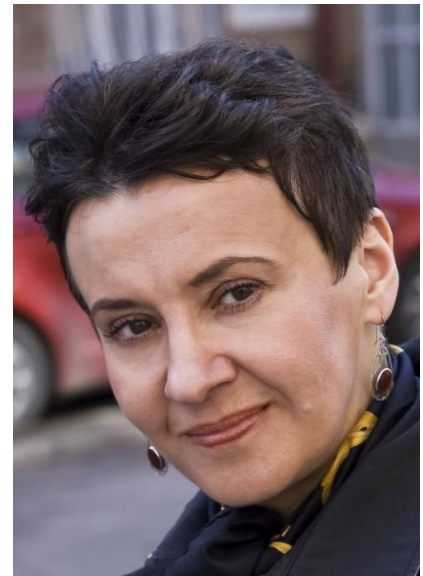
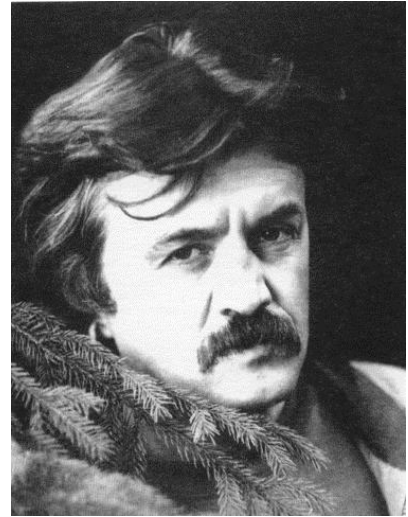
Поезіє, порятувала
ти плоть мою не раз, не два.
Ти голову оповивала,
коли палала голова.

Не хочу більше твого дива —
я і в повітрі знав межу.
Прости, коли говорю: мстива,
але я знаю, що кажу.

ОКСАНА ЗАБУЖКО

Визначення поезії

Знаю, що вмиратиму тяжко —
Як усі, хто любить точену музику власного тіла,
Хто вміє легко просилювати його
ув отвори страху,
Як у вушко голки,
Хто весь вік ним протанцював — так,
що кожен порух
Плечей, і лопаток, і стегон — світився
Далекою тайною смислу, як слово санскритської
мови,
І м'язи під шкірою грали,
Мов риби в нічному ставку, —
Дякую Тобі, Боже, що дав нам тіло!
Отож коли помиратиму, гукніть майстрів,
Аби зняли наді мною покрівлю
(Так помирав мій прадід, кажуть, відьмак), —
І ось тоді, коли крізь розм'якле вже тіло,
Переливаючись, мов крізь некруто зварений
білок,
Проблимне натужно набрякла душа,
Випинаючись потемнінням
(А тіло тимчасом тектиме корчами,
Мов ковдра, що хоче скинути хворий,
Бо вона його душить), —
А душа все пнутиметься прорвати
Стиск плоті, проклін гравітації, — ось тоді
У вилом стелі шумким крижаним зорепадом
Рине Космос
І тягом в свою галактичну трубу
Видує душу, закрутить, як аркуш паперу,
Мою молодісіньку душу
Барви мокрої зелені —
Ах, на свободу! — і:
— Стійте! — скрикне вона в мить прориву

крізь тіло,
В мить на щонайсліпучішім лезі
Поміж двома світами, —
Стійте, *отут* зупиніться,
Ось де вона, Поезія,
Боже, нарешті!
...Пальці востаннє шарпнуться в пошуках
авторучки —
Вже застигаючи, роблячись вже не моїми...